

greet en het meermalen, die achtergrond men zich bij gemakkelijk feiten samen of nu wel in gewichtige enis te be-

erde moment, ge betekenis poze toestand daarover de

oordeel in zijn lot van deze oor we van

Christelijke 7. van Melle Callenbach.

ken waarin, de Evangelie-vormde Kerk, mate van be-ort ook: de

inze openbare inheid opdoen a over zede-lerlei werken

n student tal

il dat metter- en zede-ler, dat de akade-lijk exam enening houdt. bboeken over aangewezen, geleerden len. In onze wij tot dusver Hoekstra Bz., e der Doops- e Universiteit dam, P. N. v. t van modern e geleerdheid en zelf niet or den student eken in een e zij de nieuwe mens tot de ademicburger ne talen, dat werk zonder e echter bij t een bezwaar van de taak, t en van me- bboeken. Zij kelijk literatuur ar het op 'n werken wan- tudeering set dik, Marten- Morale van van Newman

de opvatting end student

vandaan ge-oden student, Kerkbestoren g een moeie- examinatoren r.

dit vak maar wat Christe- eezwaar zeker

l niet, bij de d der Ethika dert de ver- lndeling tot Voeg daarbij nciaal Kerk- kan, dan ij het onder- e Christelijke verrassingen

en geen on-ke zede-ler eed. In het duister, de," kan hier

na bij den en geloopen, ik te hebben n greep. Tal Nederlandse stantigheid

Christelijke F. J. Domela aar te Am- was, kwam

lijk Ethiek Kuhnert en nning J. Hs.,

mdre wegen nts, na het een Repi- or hem ook zede-ler liet

ederlandsch an De Krull hun pastorie elijk examen

tot hen ook

ze schrijft in van de titel

rbodig werk- ven van dit ik."

ten onzent a veeljarige geleerd, dat e en volledig Christelijke

et zich komt Christelijke oog op de

eischen van het proponentexamen in de Nederlandse Hervormde Kerk — wil dit geschrift de heeren Van Melle dan ook beoordeeld. Het boekje dat 69 bladzijden bevat, en waarin „voor het maken van aantekeningen en uitleggingen, om de andere bladzijden het papier is blank gelaten", is, gelijk men dat van den uitgever Callenbach gewoont is, wat druk en papier betreft keurig uitgevoerd.

Wij zullen hier eerst een overzicht geven van den inhoud.

De Van Melle geeft een Inleiding in 13 §§, daarna A. Algemeen deel der Christelijke Zede-ler en B. Bijzonder deel der Christelijke Zede-ler.

De Inleiding 35 bladzijden groot, en dus meer dan de helft van het geheel, handelt achtereenvolgens van: 1. Benaming; 2. Algemeen begrip; 3. Object; 4. Uitgangspunt; 5. Definitie; 6. Encyclopedische plaats. Dogmatiek en Ethiek; 7. Christelijke en Bijbelsche Ethiek; 8. Betang van dit leerboek; 9. Geschiedenis. Deze 9, die dan van p. 4—p. 31 loopt, is nu weer onderverdeeld in een Voor- geschiedenis, a. Israëli, b. de Grieken; en een Geschiedenis der Christelijke Zede-ler en Zede-ler. In het laatste onderdeel krijgen de Luther- sche, Gereformeerde en Roomsche Ethici een plaats. — Dan volgt § 12. Grondbeginsel der Ethiek, en § 13. Verdeeling der Christelijke Ethiek.

In zijn Algemeen deel der Christelijke Zede-ler, laat Van Melle, even als in zijn Bijzonder deel, de verdeling in §§ na en handelt daar van: I. Het onderscheid tusschen goed en kwaad. II. „Menschen zedelijke aanleg en toestand en daarbij wat den „aanleg" betreft, van 1. zijn zedelijk bewustzijn; 2. zijn zedelijke vrijheid; 3. zijn zedelijke vermogens; 4. kenvermogens; 5. gevoel- en begeervermogens; 6. de wil; 7. zijn zedelijke aanleg; 8. zijn gemeenschaps-gevoel. — Na dus in dit 31e onderdeel te hebben gehandeld van „menschen zedelijke „aanleg" wordt daarna nog een drietal bladzijden gewijd aan „menschen zedelijke „toestand." Deze toestand is die „van een gevallen groot- heid," zegt Van Melle. „Zijne vrijheid is ver- vangen door dienstbaarheid onder de macht der zonde, die al zijn vermogens heeft aangetast. Zijn verstand is verduisterd; zijn gevoel ver- basterd; zijn smaak bedorven. Hij haat wat hij moet lief hebben en hij heeft lief wat hij haten moet. Zijn wil is geneigd tot het kwade. (Rom. 7: 18; 3: 10; 7: 15; 8: 1; 19: 15; 19: 19). Hier volgt dan een beschrijving van de zonde en wel ten opzichte van de verschillende ver- mogens en van het hart als haar zetel.

Verder handelt dit Algemeen deel van: III. De bron en de kenmerken van het Christ- elijk leven.

Hier wordt dan gesproken van de wederge- boorte en de bekeering, van de heiligmaking, de deugd en de deugden, „welker afzonderlijke aanwijzing samenvalt met die der plichten."

Vervolgens wordt in dit Algemeen deel ge- handeld van IV. De betekenis der wet en van het voorbeeld van Christus voor het Christelijk leven.

De „betekenis van de wet" is hier uitvoeriger behandeld dan die van „het voorbeeld van Christus."

Aan het eerste onderwerp wijdt de geachte schrijver vier, aan het laatste slechts één blad zijde. Waar hij op pag. 53 van het eerste tot het tweede onderwerp overgaat zou het wen- schelijk zijn dit, — bij een tweeden druk — althans door een nieuwe alinea aan te duiden.

Waar Van Melle over „de betekenis van de Wet" handelt, spreekt hij over haar wezen; haar verbindende kracht voor de Christenen en den strijd daarover tusschen de aanhangers van Voetius en Coccejus. Hier op bl. 50 stuit ik op een drukfout. Voor de aanhangers van Voetius en Coccejus wordt men verwezen naar bl. 80, dit zal waarschijnlijk bl. 72 moeten zijn: „de Gereformeerde Ethiek". Verder worden hier de „Adiaphora" en „het Geoorloofde" en ook de „Praecepta en Concilia Evangelica" behandeld.

Over de „betekenis van het voorbeeld van Christus" zegt Van Melle: „Aan het voorbeeld van Jesus hebben wij te ontleenen de groote beginselen, die ons gedrag moeten bestieren; de eere Gods boven alles te zoeken, althans achter te stellen bij de liefde tot God, bij de goede zelfverloochening, gewillige zelfopgave ook tot in den dood, als God dit wil. Hem navolgen is niet Hem copieeren. De poging om dit laatste te doen levert nooit anders dan karikaturen."

Ten slotte handelt dit Algemeen deel van: V de middelen tot de bevordering van het Christ- elijk leven.

Hier hebben wij dus de Aesthetiek. Van Melle spreekt hier 1. over zelfonderzoek; 2. zelfbeheersching, en 3. godeliefde gemeen- schap; als de algemeene deugdmiddelen.

Bij de bijzondere noemt hij het gebed; en een blick als „uitstorting van een door schuldgevoel bezwaard hart aan een vertrouwd en geestelijk ervaren persoon"; en de gebede.

In B. Het Bijzonder deel der Christelijke zede- ler, krijgen nu de afzonderlijke deugden en plichten een plaats.

Na hier eerst over den plicht in het algemeen te hebben gesproken, en er op gewezen te hebben hoe de eenheid aller plichten is gegeven in de liefde tot God, de hoofsom der Wet, waarin ook de liefde tot den naasten is begrepen, en waarvan de wettige liefde voor ons zelve tot maarstaf strekt, wordt in dit Bijzonder deel gehandeld van 1. de liefde jegens God, 2. de liefde tot ons zelve; 3. de liefde tegen den naasten.

Eerbied, dankbaarheid, vertrouwen en gehoors- aamheid worden hier beschouwd als kenmerken der liefde jegens God. Bij den eerbied, waartoe de schrijver den eisch van de eerste drie ge- boden brengt, vindt hij gelegenheid om te spre- ken over den eed, over den wekelijkschen Rust- dag en over het gebed. Bij de gehoorszaamheid, om te spreken over het lot en over het teken.

De liefde tot onszelf openbaart zich als zelf- waardeering, zelfbewaring, zelfontwikkeling. De liefde jegens den naasten eindelijk, wordt eerst beschouwd in het algemeen en daarna in de bijzondere betrekkingen des levens.

Wat het eerste betreft, openbaart zij zich als waard-ering, bewaring en ontwikkeling van den naasten.

Bij de waardeering komt dan de waarheids- liefde en naar aanleiding daarvan de leugen en de „noodleugen" ter sprake.

Bij de bewaring van de naasten, welke insluit de zorg voor hun leven, eer, vrijheid, eigendom en tijdelijk belang: de „noodweer", de dood- straf en de oorlog.

Wat het tweede betreft, — de liefde jegens de naasten in de „bijzondere betrekkingen des levens" — het slot van het Repetitorium —; daarin wordt gesproken van de liefde jegens hen die met ons tot hetzelfde huisgezin, den zelfden staat en de zelfde kerk of gemeente be- hooren.

(Wordt vervolgd.)

Uit de Pers.

Een niet onwaardig kijkje geeft de Hervorming op wat er omgaat in de studentenwereld aan de Rijks universiteiten:

Er wordt in De Hervorming veel geschreven uit de wereld der rijpe menschen: veel van wat ze doen en denken. Uit de studentenwereld echter lezen wij nooit iets. Wat er gedaan en gedacht wordt door die jonge mannen voor wie 't student- zijn niet alleen is een angstig inpompen van de verlichte wetstof, ligt onder een mystiek sluis verborgen. Daar weten niet-studenten niets van. En dat is goed ook, tot op zekere hoogte. De groote bekoring van ons student-zijn zou weggenomen worden, als die sluis geheel afgebroken werd, als alle mysterien en gedachten, die er onder verborgen zijn, zoo leens blootgelegd werden voor het oog der menigte. Maar te verborgen, te geheimzinnig mogen we ook niet zijn. Want daardoor lijden wij niet altijd onder de zeer slechte naam die van ons uitgaat. Daardoor beschouwen „men" ons als: drinkbroers (leest nog, die hun beeren niet betalen) schreeu- leeliekers, dieven (van uithangborden en treinbor- jes), die er hun „stort" van maken, anderen voor den gek te houden, (dat vooral) meisjes nalooopen oude heeren met hooge hooften plagen, en ten kinderachtig om van te praten), die diogenes doen, waarvoor ieder ander in Meerenberg zoo gestopt worden (leer niet laatst een door de Veenstraat in Den Haag met zes honden?) en dan ... dat groenen, (schei uit menen) ieder jaar dooje! — „nee 't is maar goed," zegt men, „dat mijn zoon geen student is geworden; vroeger dacht ik er nog over, maar na de informaties, die ik genomen heb, niet meer. Nu is te op een bankierskantoor, dat 't beste deel — ook financieel — zie je, hij heeft wel eens „laar uit, maar dan gaar naar de Scala of zoo en fatsoenlijk, heel anders, heel anders, en dat worden me later te leeraars van onze kinderen, je dokters, je rechters en ... je dominees!"

Liefst vertelt men er dan nog bij, dat vooral je „aanstaande dominees" het er van nemen in den studententijd, omdat ze later zich nu in toom moeten houden. Ziet je, dat zijn de dingen, die niet achter den geheimzinnigen sluis zich bevinden. Maar wat daarachter zit, dat weet niemand iets van!

— Die arme studenten! Ze worden belasterd, voor onmogelijke a.s. dokters en predikanten ver- klaard, omdat de wereld 't ziet, als ze nu en dan eens, in de uitbarsting van hun heilrijke jeugd, doen, wat een niet-student gekke dingen noemt — omdat de wereld niet weet, wat er onder elkaar gesproken, verklaard, beweerd, ontkennd wordt, wat er alleen gelezen, gewerkt en gedacht wordt.

En toch: heilrijke studenten-wereld! Heerlijk om je vrijheid, je niet-storen aan die menschen, den geheimzinnigen sluis, die over je heen ligt; nog is er niets veranderd, sinds Pijl's tijd en toch ook veel, want in jou woelen nog steeds de gedachten, in jou wordt nog steeds de grondslag gelegd van de meeningen, wildoorden, die geleerden en hooggeleerden zullen raakvlakken en niten over jaren, de meeningen, die tijdelijk de wereld zullen veroveren.

De jeugd is vroeg ontwikkeld tegenwoordig. De scholen zijn beter, de tijdschriften en dagbla- den goedkoper en gemakkelijker te verkrijgen dan vroeger. Men zegt ook, dat de eerste klasse van H. B. S. en Gymnasium uit telkens jongere kinde- ren bestaat. Reeds op die scholen (vooral gymna- sium 4de en 5de klasse) begint voor hen de „Sturm- und Drangperiode" hun levens. En in hun jongen overmoed beginnen ze alles omver te werpen, wat oud is.

De jeugd strekt zijn verlangens altijd uit naar het „nieuwe", zede Seneca reeds en de menschen is sinds zijn tijd nog niets veranderd.

„Oude literatuur, ... domineesliteratuur, geen greintje poëzie of schoonheidsgevoel is er in — nu, als je de taalchters kent, is die oude rommel niet meer te slikken!"

„Socialisme... ieder mensch (van zestien jaar) moet toch socialist zijn (liberale partij op de flesch; middenstand verdwijnt — openhooping van groot- kapitaal — revolutie tegen de tegenwoordige maat- schappij — klassenverschil weg).

„Geloof... ook, wat doe je daar nu mee? Dat is als een ziekte te beschouwen. Geloof is een in elkaar geraakte grijsaard, die alleen nog maar leeft van de aalmoeren van een paar kwelers en wat oude theetantjes."

Zoo redeneert de tegenwoordige jeugd van zestien, zeventien jaar, „O, die jeugd!", zucht grootpapa V, die onderling is, „er komt niets van terecht!"

„'t Is toch zonde, zes zestien jaar en dan al niet meer naar de kerk", zegt tante Naaije, handen- wringend.

Maar ik zeg: heel goed! Laat ze maar alles overboord gooien!

Want later!

Ja, er zijn jongelui, die zoo opgaan in hun dag- werk, hun daggangen, hun sport in den vrijetijd, dat ze geen tijd meer hebben, om na te denken en jaren later in een oogenblik van inkeer tot zich zelf, zich misschien verwoerd afvragen: houd ik nu nog van nieuwe literatuur? ben ik nu nog socialist? ben ik nu nog ongelovig — maar er zijn ook, die blijven doordinken, van moening wisselen met hun vrienden — die veel denken, veel spreken en veel twifelen tot dat zij hun a- wakening van vroeger inden Na uurlijk zijn er, die socialist, die atheïst blijven, maar het meereendeel weifelt, het nu daer — dan daarna over, tot het inens zijn overtuiging gevastigd is.

Ja, die tijden, dat het materialisme de student- wereld in zijn koude armen gekneld hield, zijn gelukkig voorbij. En omdat ik dit wensch te con- stateeren en 't wensch te zeggen aan velen, die zich misschien wanhopig afvragen: „wat zal de toekomst brengen?" schreef ik boven mijn opstel: „Houdt goeden moed!" De mannen, die den gods- dienst, dat grootste levensgoed der menschen, als een voorbijgaande beweging in de wereldgeschiedenis beschouwen, wijzende op het materialisme en zeggende: ziet ge wel, hoe 't veld wijnt? zijnt haas- gelukkig met overtuigende bewijzen te bestrijden. Ze zijn te bestrijden door het vaste geloof van velen, niet geloof uit familietraditie, niet met den paplepel ingezogen geloof, maar door geloof, al krachtiger gegroeid uit ongelooft en twijfel. En is 't niet, om goeden moed te houden, als ik u voor- beelden noem van jonge mannen, die na een eind- examen H. B. S. met ijver werken voor het staats- examen, met het doel theologie te studeren, dat ook studenten in de rechten van faculteit ver- wisselen en dat zelfs een student in de chemie zijn faculteit verliet om predikant te worden, en dat enige professoren der wis- en natuurkundige faculteit dat een goed en heilzaam teken des tijds noemen? En al groei (vrijzinnig) geloof ook slechts bij enkelen tot een sterke plant, bij velen is thans twijfel. En is dat ook niet, om goeden moed te houden? Want vergeet niet, dat 't ge- slacht, dat veelal alles over boord wierp, hoewel 't zelf van een geslacht stamde dat uit traditie trouw ter kerke ging, eenige malen per jaar souperde op kluarlichten dag! — zooals Multatuli zegt. Als onze grootvaders geloofden, onze vaders alles verwierpen, wij zelf twifelen — wat zullen dan onze kinderen? En is die twijfel dan geen verblijdend teken, meer verblijdend dan het vaste traditiegeloof van velen?

Als ik kom bij een jongen man, wien men thuis en in zijn familie altijd heeft voorgehouden: jij zult 't nog eens ver brengen! — om die jonge man zegt tot me: „seer seker zal ik 't nog eens ver- brengen in de wereld!" zal ik dan niet zijn huis verlaten met een ongelovig lachen?

Maar als ik kom bij een anderen jongen man, die hard werkt en na zichzelf en zijne krachten goed onderzocht te hebben, zonder veel aanmoediging van elders, mij zegt: „ik twijfel over mezelf! Maar er zijn toch ook oogenblikken, dat ik me sterk voel en tot veel in staat — zal ik dan niet heengaan en denken: „die man zal zekerlijk bere- ken, wat hij wil!"

En als ik nu een jongen man ontmoet, van huis uit geloovig opgevoed, die mij zegt, dat hij over- tuigd is van Gods liefde en de waarheid van Chris-

tus' evangelie, zal ik mij dan, wetende, dat hij nooit daarover nadacht, veel gesterkt voelen in mijn geloof?

Doch als een ander, uit een huis, waar Gods naam niet genoemd werd, door eigen denken tot twijfel kwam en me nu zegt: „er zijn oogenblikken in mijn leven, dat ik God voel in me en om me", zal ik dan niet gesterkt worden in mijn geloof?

Uit het licht is de duisternis gekomen, maar uit de duisternis zal ook weder het licht, eenmaal zeker, heerlijk rijzen.

De uil van Minerva vliegt pas uit als het schemert", heeft prof. Bolland zeer mooi gezegd. Tien jaar geleden zou onder de medici een student, die niet atheïst was, met den vinger zijn aan te wijzen. Nu... twijfel bij velen, bij enkelen zelfs vast geloof. Een oud theoloog vertelde me zeer dreeg, dat hij dikwijls jonge studenten bij zich kreeg (o.a. joden), die hem vroegen: „vertel me toch eens, wat je wil en wat je geloof!"

„Er moet toch wel zoo iets zijn", zeiden ze dan. Dit geeft ook goeden moed en kracht aan de jonge, vrijzinnige theologen. Een groote vergoeding is het voor al de teleurstelling, die ze ondervinden, als ze kort na elkaar, tot nu toe vrijzinnige gemeenten een orthodox predikant zien beroepen. Zij hebben kracht nodig. Want onder hen woelt het en bruiet het ook. Ook zij moeten vaak een periode van strijd meemaken, om tot bevrediging en rust te komen. Zij zijn niet meer de grondleggers van een richting, doch staan op de voetstappen van hun voorgangers en zijn als zodanig verplicht alle inconsequenties en onjuistheden en verkeerd begrip te vernietigen. Reeds is ook de tijd voorbij, dat die vragen, die zich nu aan hen voordoen, gemuurd werden onder veel gescher over geheel onhouding, anarchisme, weerloosheid en vegetarisme. Dit blijkt vooral uit de jongste vergaderingen van de Leidse vrijzinnige theologenvereniging, uit de heftige debatten daar gevoerd en de meest tegenstrijdige meeningen, die er elkaar kruisen. Wie vroeger deze (onder voorzitterschap van prof. Oort gehouden) vergaderingen bijwoonde, zou ze niet meer herken- nen. Vroeger kalm, saai-kalm, de inleider weinig tegengespoken, slechts een paar vrijzinnigen, die met belangstelling de vergaderingen volgden, zijn ze thans bijzonder gemiddeld. Zou 't ook zijn, omdat na jaren van constante vermindering der vrijzinnige theologen (het laatste jaar zelfs tot o. gereduceerd) plotseling dit jaar 8 modernen zijn aangekomen? Zij vertegenwoordigen het allerjongste geslacht, dat meer nog dan enig vorig door alle heersche meeningen heen van ongelooft en ma- terialisme tot geloof is gekomen. En gestemd door de sympathie van vele anderen, die de jonge theolo- gen en hun streven kennende, de „domineesvrees" van vroeger hebben afgeschud, ontplooiën zij te- derom de banier van geloof, hoop en liefde, terwijl het al schermerde in ons land, en houden goeden moed.

Of de balans niet ietwat geflatteerd is, laten wij voor rekening van den schrijver. Een saa- luv maakt nog geen leute. En wat men elders uit den kring der studenten verneemt, doet be- twijfelen of de geest van atheïsme en materia- lisme reeds aan het wiken is. Intusschen zou niets ons liever zijn dan wanneer er metterdaad een kentering ten goede was gekomen; het feit was droef genoeg, dat onze spes patriae, tal der p.a. predikanten inclus, hun studenttijd op zulk een wijze doorbrachten.

Ook voor de paedagogiek van het moder- nisme is dit stuk niet van belang onbuit. Men moet eerst alle geloof overboord werpen, om dan door twijfel weer tot geloof te komen. Dat is het ideaal! Trek de lijn door op zedelijk gebied en men voelt terstond, hoe gevaarlijk deze Cartesiaansche paedagogiek is. Men zou dan moeten beginnen met alle aangeleerdde zedelijkheid te verwerpen, in allerlei ongesch- ijheid zich te vermaken, om eindelijk door loutering tot de ware heiligheid te komen.

Durfte de Hervorming ook deze consequentie aan?

Officiële Berichten.

Classis 's-Hertogenbosch.

De classis 's-Hertogenbosch vergadert dit- maal Woensdag 19 April a.s. Stukken voor het agendum worden spoedig ingewacht bij ondergeteekende.

J. M. MULDER.

's-Hertogenbosch, 4 April 1905.

Classis Dordrecht.

De e.k. vergadering van de classis Dordrecht zal D. V. gehouden worden op Donderdag 4 Mei te Dordrecht.

Punten voor het agendum worden ingewacht voor 19 April bij Da. V. Hepp, Weidestraat 48, Berchem (Belgie).

Namens den raad der roepende kerk van Antwerpen:

V. HERR, Praetor, W. ROOZE, Scriba.

Noord-Holland boven 't Y.

L. S.

Onder veel dank ontving de Kerkeraad der Geref. kerk van Zunderdorp sinds de laatste verantwoording voor het gereesteraarde kerke- je van de Geref. kerk te Ulrum f 5, mej. G. v. S. te Overtoom f 1, Da. A. v. D. te Overtoom f 1, M. H. te Z. f 1, mej. N. L. te Amst. f 1, uit de kerkcollectie te Amsterdam: wed. D. K. f 250, R. O. f 1, N. N. f 1, A. M. S. H. f 1, S. f 1; van N. N. te Drachten f 125, L. B. M. te Amst. f 250, mev. v. d. V. G. te Den Haag f 6, door Da. H. W. van Loon van di- verse giften f 1250, J. J. P. v. d. B. te Ph. te Den Haag f 250, van de Geref. kerk te Murnerwoude f 1, van idem te Hasselt f 50, van idem te Alphen f 250, van idem A. te Werkendam f 250, van idem te Zuidbroek f 1, van idem A. te Scheveningen f 250, van idem te Scharnegoutum f 250, van E. J. R. te Hil- versum f 5, door Da. H. W. van Loon aan giften uit Overtoom f 350, van de Geref. kerk te Zuidbroek f 250.

Het behoelt niet gezegd te worden, hoe wij verlijd zijn over zoo vele blijken van belang- stelling.

Het totaal der giften voor het tekort is reeds gekommen tot f 191,98, en we houden ons er van overtuigd dat bovenstaande verantwoor- ding niet de laatste zal zijn geweest.

Wie helpt dan onze zwakke kerk, die zelve boven vermogen geofferd heeft, nog met een kleine of groote gift?

Met heilbide,

Namens den Kerkeraad voornoemd, Da. A. SCHWETZER.

Adres voor giften: Da. A. Schweitzer te Buikslot.

Buitenland.

Engeland. Oorsprong der Torrey-Alexander Mission.

In verband met de opwekking in Wales, wordt dikwerf gewag gemaakt van de missie van Dr. Torrey-Alexander. Omtrent den arbeid van deze mannen kwamen wij het volgende te weten:

Ruim drie jaren geleden verlieten Dr. Torrey en de heer Alexander Amerika, met het doel

om in de stad Melbourne in Australië een godsdienstige opwekking te leiden. Zij zagen daar zulk een zegen op hun arbeid, dat zij van het ene land naar het andere trokken en als opvolgers van Moody en Sankey kunnen be- schouwd worden. Zij zeggen dat door hun arbeid 75.000 menschen tot God bekeerd zijn, van welke er 40.000 in Engeland zouden ge- vonden worden.

Dr. Torrey is predikant van een groote ge- meente te Chicago, welke zertijds door Moody werd gesticht. Zijn werk wordt aldaar door een ander-waargenomen.

Hoe kwam Dr. Torrey er toe om zijn vader- land te verlaten en de wereld door te gaan om Gods woord te verkondigen? zal men vragen. De aanleiding was de volgende:

In de kerk van Dr. Torrey kwamen des Zaterdagavonds eenige menschen saam tot het houden van een ure des gebeds. Als die bid- stond was afgelopen, hadden eenige leden de gewoonte om nog eenigen tijd in het gebed door te brengen, om te vragen om een opwek- king over de geheele wereld. Dr. Torrey was een van die lieden. Op zekeren dag werd hij gedwongen om te bidden, dat God hem mocht uitzenden om het Evangelie in de geheele wereld te verkondigen. Hoe hem dat mogelijk zijn zou, wist hij niet. Het woog hem zwaar een groote gemeente te verlaten en evenzeer zijn arbeid op eenen Bijbelschool onder zijne leiding te laten vaaren. Maar hij hield zich overtuigd, dat hij een roeping van God had en dat Hij den weg voor hem zou banen.

Een week daarna kwamen twee personen na den bidstond tot Dr. Torrey om hem te ver- spreken over te komen naar Australië, ten einde aldaar een „revival" te leiden.

Dr. Torrey beschouwde dit als een antwoord op zijn gebed en beloofd te zullen komen. Hij verzocht toen den heer Alexander, een zanger, met hem mede te gaan, en deze was aanstands daartoe bereid.

Alexander was opgeleid aan de Moody Bijbel- school te Chicago, met het doel om op te treden als zanger, ten einde het Evangelie door zang te verkondigen. Toen zijn opleiding voltooid was, bad hij dat de Heere hem den Evangelist zou aanwijzen met wien hij zou kunnen saam- werken. Eenige dagen later ontving hij een verzoek juist in dien zin van den Evangelist Williams, met wien hij eeltijde jaren saam- werkte. Toen later Alexander in vereniging met Dr. Torrey ging arbeiden, was ook dat een antwoord op het gebed.

In deze dagen arbeide de Torrey-Alexander Mission te Liverpool. Wij deelden reeds mede dat Evan Roberts den stoet tot zijn arbeid in Wales van den arbeid van Dr. Torrey's missie kreeg. Opmerkelijk is het dat Dr. Torrey en Evan Roberts zich beroepen op een in- wendige roeping om op te treden gelijk zij deden. Dit is volgens ons niet naar de Heilige Schrift. Daarmee is niet gezegd, dat in de tegenwoordige bedoeling niemand een inwendige roeping door den Heiligen Geest krijgen kan. Maar hij die deze inwendige roe- ping kreeg, heeft dan te wachten totdat ook de uitwendige roeping door de kerk des Heeren (niet door eenige particuliere personen) tot hem komt.

Wanneer men anders handelt, is dit volgens ons een miskenning van de waarheid, dat de Heilige Geest woont in het midden der ge- meente. Omdat deze waarheid door de Gere- formeerde kerken beleiden wordt, moet een iegelijk die tot een ambt in de kerk des Heeren geroepen wordt, belijden dat hij erkent, wetend dat Gods gemeente en misdien door God zelve tot den heiligen dienst geroe- pen te zijn.

Over het algemeen willen echter Methodis- tische geesten daarvan niets weten. Daarom hopen wij, dat de beweging in Engeland in kerkelijke bedding zal geleid worden.

Gemengd nieuws.

Dr. Gaupp, privaet-docent, eerste-arts in de psychiatrie kliniek te München, hield een voor- lezing over den zelfmoord. Daar in deelde hij mede, dat in de beschaaide landen sedert 1820 de zelf- moorden belangrijk zijn toegenomen. In 1878 was sedert 1820 de bevolking verdubbeld, maar het aantal zelfmoorden was verdrievvuld. In de laatste jaren vallen 60—70.000 menschen per jaar door zelfmoord. In Duitsland maken jaarlijks 7700 mannen en 3500 vrouwen een eind aan hun leven. Het minst komt deze zonde voor in Posen, Westfalen, Rijnland en Beieren, het meest in Saksen, Silezië en Koburg—Gotha. Buiten Duits- land pleegt men in Monaco het meest zelfmoord, hetgeen te verklaren is uit het feit dat aldaar een speelbank gevonden wordt; daarop volgt Denemarken. Japan heeft de eer de minste zelfmoordenaars op te leveren. In Noorwegen nam de zelfmoord in de laatste veertig jaren af, hetgeen wordt toegeschreven aan het feit, dat in dit land van staatswege het misbruik van sterken drank wordt tegengegaan. Door elkander vindt men op vier zelfmoordenaars een vrouw. In de laatste tijd komt zelfmoord bij vrouwen echter meer voor. Het huwelijk houdt van zelfmoord terug. In de maanden Mei, Juni en Juli wordt de genoemde misdaad het meest gepleegd. De Duitse rassen zijn er meer toe geneigd dan de Romaansche; het minst de Slaven. De steden leveren meer zelfmoordenaars dan het platteland. In de Roomsche streken van Duitsland vindt men minder zelfmoordenaars dan in de Protestan- tische; daartegen wordt in het Roomsche Frankrijk meer zelfmoord gepleegd dan in het Protestantische Engeland. Zij die met het hoofd arbeiden, komen er meer toe, dan handwerklieden. Het minst komt zelfmoord onder bedienaren van den Gods- dienst voor. Dr. Gaupp verklaart de toename der zelfmoorden uit het feit, dat in breede kringen de vrees voor den dood met het geloof aan een leven na dit leven, verdwenen is. WINCKEL.

Over het algemeen willen echter Methodis- tische geesten daarvan niets weten. Daarom hopen wij, dat de beweging in Engeland in kerkelijke bedding zal geleid worden.

Gemengd nieuws.

Dr. Gaupp, privaet-docent, eerste-arts in de psychiatrie kliniek te München, hield een voor- lezing over den zelfmoord. Daar in deelde hij mede, dat in de beschaaide landen sedert 1820 de zelf- moorden belangrijk zijn toegenomen. In 1878 was sedert 1820 de bevolking verdubbeld, maar het aantal zelfmoorden was verdrievvuld. In de laatste jaren vallen 60—70.000 menschen per jaar door zelfmoord. In Duitsland maken jaarlijks 7700 mannen en 3500 vrouwen een eind aan hun leven. Het minst komt deze zonde voor in Posen, Westfalen, Rijnland en Beieren, het meest in Saksen, Silezië en Koburg—Gotha. Buiten Duits- land pleegt men in Monaco het meest zelfmoord, hetgeen te verklaren is uit het feit dat aldaar een speelbank gevonden wordt; daarop volgt Denemarken. Japan heeft de eer de minste zelfmoordenaars op te leveren. In Noorwegen nam de zelfmoord in de laatste veertig jaren af, hetgeen wordt toegeschreven aan het feit, dat in dit land van staatswege het misbruik van sterken drank wordt tegengegaan. Door elkander vindt men op vier zelfmoordenaars een vrouw. In de laatste tijd komt zelfmoord bij vrouwen echter meer voor. Het huwelijk houdt van zelfmoord terug. In de maanden Mei, Juni en Juli wordt de genoemde misdaad het meest gepleegd. De Duitse rassen zijn er meer toe geneigd dan de Romaansche; het minst de Slaven. De steden leveren meer zelfmoordenaars dan het platteland. In de Roomsche streken van Duitsland vindt men minder zelfmoordenaars dan in de Protestan- tische; daartegen wordt in het Roomsche Frankrijk meer zelfmoord gepleegd dan in het Protestantische Engeland. Zij die met het hoofd arbeiden, komen er meer toe, dan handwerklieden. Het minst komt zelfmoord onder bedienaren van den Gods- dienst voor. Dr. Gaupp verklaart de toename der zelfmoorden uit het feit, dat in breede kringen de vrees voor den dood met het geloof aan een leven na dit leven, verdwenen is. WINCKEL.

Over het algemeen willen echter Methodis- tische geesten daarvan niets weten. Daarom hopen wij, dat de beweging in Engeland in kerkelijke bedding zal geleid worden.

Gemengd nieuws.

Dr. Gaupp, privaet-docent, eerste-arts in de psychiatrie kliniek te München, hield een voor- lezing over den zelfmoord. Daar in deelde hij mede, dat in de beschaaide landen sedert 1820 de zelf- moorden belangrijk zijn toegenomen. In 1878 was sedert 1820 de bevolking verdubbeld, maar het aantal zelfmoorden was verdrievvuld. In de laatste jaren vallen 60—70.000 menschen per jaar door zelfmoord. In Duitsland maken jaarlijks 7700 mannen en 3500 vrouwen een eind aan hun leven. Het minst komt deze zonde voor in Posen, Westfalen, Rijnland en Beieren, het meest in Saksen, Silezië en Koburg—Gotha. Buiten Duits- land pleegt men in Monaco het meest zelfmoord, hetgeen te verklaren is uit het feit dat aldaar een speelbank gevonden wordt